

CHARIZMA

„Nezahanbi ma v mojej nádeji...”

(Ž 119, 116)

Dýchaj vo mne, Duchu Svätý, aby
moje myšlienky boli sväté!
Povzbudzuj ma, Duchu Svätý, aby
moje skutky boli sväté!
Pomáhaj mi, Duchu Svätý, aby
som miloval, čo je sväté!
Opatruj ma, Duchu Svätý,
aby som si chránil, čo je sväté!
Posilňuj ma, Duchu Svätý,
aby som nikdy nestratil, čo je tvoje sväté!

Modlitba
sv. Augustína
k Duchu Svätému

CHARIZMA - časopis pre katolícku charizmatickú obnovu
a evanjelizáciu ročník 3

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Šéfredaktor: PhDr. Imrich Degro PhD.

Redakčná rada: PhDr. Elena Ferancová,
Ing. Václav Kocián, Mons. Dušan Lukáč,

Fotografie: Gabika Šunderlíková,

Fotografia na titulnej strane: Alexander Hajdecker

Jazyková úprava: PhDr. Blanka Kocinová

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnova,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: charizma@svmichael.sk
telefón: +421 (0)903 156 746

Imrimatur: Mons. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009

Cenzor: Mons. Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra

registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov, zaslaných na zverejnenie.
Časopis **CHARIZMA** možno objednať na adrese redakcie alebo e-mailom: charizma@svmichael.sk
Náklady na vydanie jedného výtlačku sú približne 0,50 €. VÚB účet číslo: 1800629557 / 0200

CHARIZMA 1/2011

Učítelia duchovného života považujú modlitbu za úkon tak telesný ako aj duchovný. Všetci sa modlili nielen hlavou, ale aj celým telom. Telesnými prejavmi modlitby boli rôzne gestá. Už samotné gesto je modlitbou bez slov. A práve táto jednota tela a duše sa prejavuje v úzkom spojení modlitby a pôstu.

Pôst zintenzívňuje modlitbu. Dodáva jej dôveru, takže modlitba už nie je iba záležitosťou pár myšlienok či slov, ale zaujíma celú existenciu človeka. Pôst získava milosť k modlitbe. Modlitba zasa vyprosuje silu k pôstu.

Pôst už je vlastne modlitbou. Je naliehavým volaním tela k Bohu. V pôste sa zjednocujeme s človekom alebo problémom, za ktorý sa modlíme. Už sa neuzatvárame do necitlivosti, ale sme otvorení a solidárni s ostatnými. Vpúšťame ich do svojho vnútra. Takto nás pôst uschopňuje k súcitu a milosrdenstvu. Takáto modlitba už nie je modlitbou z odstupu, ale vyrastá zo zranenia nášho vnútra. Pôstom totiž vstupujeme do vlastnej bezmocnosti, aby sme „narazili“ na bezmocnosť druhých, a tak ju vložili do Božieho milosrdenstva.

Pôst podporuje modlitbu aj preto, že dodáva modliacemu sa väčšiu bdelosť. Človek je viac otvorený pre duchovné veci. Jedlo naopak uvádza človeka do ospalosti.

Pôst môžeme nazvať aj adoráciou. Človek si na nič nerobí nároky. Práve naopak skláňa sa pred Bohom. Skláňa sa svojím telom pred tým, ktorý jediný môže vyplniť hlad vnútra. Len čo sa začneme positiť, sme popudzovaní k rozhovoru s ním.

Pôst nás privádza do Božej blízkosti. Zbystruje zmysly. Najlepšie to vidieť na očiach, sú bdeľejšie, žiarivejšie a živšie. Akoby lepšie a viac videli. Pôst nám teda otvára zrak pre skutočnosť, že je v nás Boh. Poskytuje jasnejší pohľad na Boha, jeho tajomstvá a umožňuje nám vytvárať trvalé spoločenstvo s ním. Už teraz nám umožňuje účasť na budúcom Nebeskom kráľovstve. Napomáha nám k väčšej slobode vzhľadom na pozemské dobro. Pretvára nás v duchovné telo, ako o tom hovorí sv. Pavol: „seje sa telo živočíšne, vstáva telo duchovné“ (1Kor 15,44).

Drahí čitatelia, želám vám, nech vstup do pôstneho obdobia, ako aj jeho prežívanie, je pre vás časom modlitby, aby ste nezostali zahanbení vo svojej nádeji.

Imrich Degra

2	Stretnutie Rady pre KCHO
3	Ako nastaviť svoj sluch
4	Charizma konania zázrakov
8	Zahrávanie sa s ohňom
10	Sme povolaní k podobnosti
13	Dobré snahy prinášajú krásne ovocie
14	Čo je to nádej?
15	Animátor - vedúci spoločenstva
17	Spoločenstvo Kráľovnej pokoja
19	Stretnutie s charizmou modlitby v jazykoch
20	Prinášame ovocie Ducha Svätého?
22	Trenčianske stretnutie obnovy

Z OBSAHU

STRETNUTIE RADY PRE KCHO

Na sklonku roka 2010 sa zišla Rada pre katolícku charizmatickú obnovu – služobný tím, ktorý má koordinovať činnosť spoločenstiev, hlásiacich sa k tomuto prúdu obnovy a ktorý má zároveň poskytovať službu „transparentnej“ formácie členov modlitbových spoločenstiev.

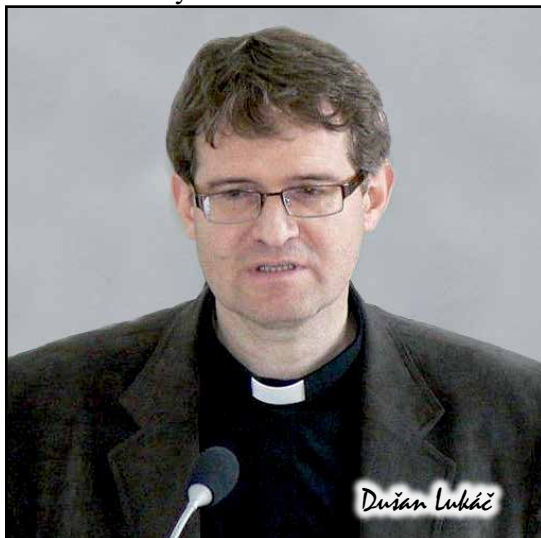
Slovo „transparentný“ sa v našom prípade týka dvoch skutočností: **po prvé**, aby služba Rady pre spoločenstvá katolíckej charizmatickej obnovy bola jasne identifikovaná so životom, učením a poslaním Katolíckej cirkvi a tak napomáhala jednotlivcom a spoločenstvám, aby boli zakorenení v živote Cirkvi a boli schopní spolupracovať s jej vedením a štruktúrami.

To je dôležité pre **druhú skutočnosť**: charizmatická obnova vo svojom jadre stojí na skúsenosti, ktorá, hoci je starodávna a pôvodná, vždy sa musí prijímať nanovo a aktuálne. To so sebou nesie ťažkosti a riziká. Ide totiž o skutočnosť charizmatickú – naplnenie Duchom Svätým – slobodné pôsobenie Ducha v Jeho „daroch milosti“ (porov. Lumen Gentium 12). Je dôležité mať zdravé nadšenie, hľadať správne spôsoby, byť tvoriví a mať odvahu viesť ľudí aj ku kroku viery, aby sa odovzdali pôsobeniu Ducha...

Otvorenosť Duchu Svätému a túžba po Jeho daroch však vyžadujú nielen odvahu viery, ale aj správnu motiváciu, správne učenie a správne postoje. Tu treba predchádzať rôznym excesom, sebeckým záujmom jednotlivcov či skupín, ale aj preháňaniu, manipulácii a ľahkovážnemu konaniu. A ako vravieval John Wimber, máme byť „prirodzene nadprirodzení“, čiže otvorení na nadprirodzené prejavy Ducha bez nátlaku na iných, neafektovane, v pokore a pripravenosti slúžiť, nehládať vlastné záujmy, vlastné uplatnenie a presadenie sa (porov. Filipanom 2, 19-22).

V tomto zmysle sa uberá aj vízia Rady na tento rok: osvedčené podujatia - stretnutie vedúcich spoločenstiev a konferencia - ale nový, aktuálny prístup. Staré témy – ako byť otvorený vedeniu Ducha Svätého, ako sa modliť v skupine, ako slúžiť modlitbou príhovoru a ako sa pri tom správať – ale sústredenosť na aktuálne požiadavky doby, na znamenia čias. Zakorenenie v Písme, ale otvorenosť na veci, ktoré nám niekedy unikajú – učiť sa „vidieť“, čo nám v Písme ukazuje Pán. K tomu by mali prispieť aj workshopy (tvorivé dielne), zamerané na službu modlitbového tímu, ktoré by sme chceli uskutočniť ako súčasť programu na stretnutí vedúcich v máji tohto roku. Ovocie tejto prípravy by mohlo nájsť svoju odozvu na konferencii, kde je služba modlitbou potrebná väčšiemu počtu ľudí.

Je túžbou Pána, aby sa Jeho Kráľovstvo šírilo a aby sme boli nástrojmi tohto Kráľovstva. On formoval a vyučoval svojich učeníkov, a zároveň bol pre nich názorným príkladom. Nech máme ochotu stále sa učiť a nebať sa začínať vždy znova.

Aj tí, ktorí absolvovali Seminár obnovy v Duchu Svätom, potrebujú po rokoch nové nadýchnutie, povzbudenie. V Nitre sa 15. januára stretli vedúci spoločenstiev Nitrianskej diecézy v Seminári sv. Gorazda.

AKO NASTAVIŤ SVOJ SLUCH

Po spoločných chválach zaznela výzva: „Počúvaj Izrael, počúvaj Boží ľud, chcem hovoriť k tebe.“

V prednáške Mons. Peter Brodek vysvetlil, ako máme nastaviť svoj sluch cez štyri piliere, na ktorých stojí Boží ľud, Cirkev: modlitba, vyučovanie apoštolov, bratské zdieľanie a Eucharistia. Aj to, že nie je správne, ak máme medzi sebou „vyhlásených charizmatikov“, keď ľudia prichádzajú za niekým, o kom si myslia, že je silnejší v modlitbe. Služiť má celé spoločenstvo. Je lepšie nezverejňovať jednotlivého brata, ktorý má dary. **Keď nás niekto poprosí o modlitbu, nesmieme to presúvať na iného, podľa nás schopnejšieho, pretože Boh môže**

vyzvať celé spoločenstvo robiť niečo, čo predtým nikdy nerobilo. Ved' z milosti vyliavajúca Duchu vyplýva duchovný záväzok, ktorý voči atia Ducha máme. A v čom spočíva? Naďalej služiť modlitbu

príhovoru tým, ktorých k nám Boh posiela. Byť nástrojom, privádzajúcim iných k obnove v Duchu Svätom. Pripravovať nových učeníkov a vedúcich spoločenstiev, byť verný svojmu spoločenstvu, v ktorom duchovne dozrievame.

Modlitba v skupinách, ktorá potom nasledovala, otvárala srdcia, oči, mysle a Duch Boží učil používať jeho dary, zároveň mnohé rozdával a mocne konal.

Po chutnom obede sme sa dozvedeli nové informácie o časopise Charizma a aktivitách Charizmatickej obnovy v tomto roku. Nastala aj dôležitá chvíľa učenia sa načúvať Božiemu hlasu v spoločnej modlitbe. Boh splnil prisľúbenie a kto prosil, dostal. Prorocká, dary obrazov, poznania a iné. V zdieľaní bolo o čom hovoriť.

Tento vzácny deň, plný milostí, korunovala svätá omša.

V Evanjeliu sv. Jána (14, 12) čítame: „Veru, veru, hovorím vám: Aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi.“ Podobne nájdeme povzbudenie u sv. Matúša (17, 20): „A nič vám nebude nemožné.“

Uvedenými citátmi sa dostávame k ďalšiemu obdareniu Ducha, a to k schopnosti robiť zázraky. Charizma zázrakov sa úzko spája s charizmou uzdravovania. Uzdravenie je viazané priamo na človeka, kým dar zázrakov sa môže prejavovať v oblasti prírodných zákonov, keď ich výnimočne presahuje alebo v iných životných udalostiach, ktoré chápeme ako nadprirodzené.

CHARIZMA KONANIA ZÁZRAKOV

Ako dnes ľudia vnímajú zázrak?

Vo všeobecnosti by sme mohli povedať, že pred zázrakom máme akýsi nerozumný, nedefinovateľný strach. U neveriacich je strach pred zázrakom v podstate obavou pred konfrontáciou s nadprirodzenom, a teda je to strach o svoju neveru. Ale ako vysvetliť strach, ktorí majú pred zázrakom mnohí veriaci? Teoreticky pripúšťajú možnosť zázraku, ale v praxi popierajú, že by sa cez nich mohol zázrak uskutočniť. So záľubou čítajú evanjeliové zázraky, prijímajú zázraky, ktoré sa stali

v živote svätcov, ale keď počujú hovoriť o zázraku, ktorý sa stal v ich blízkosti, akosi inštinktívne hľadajú dôvod, aby ho popreli. Zaiste musíme byť obozretní, opatrní a zvažovať okolnosti zázrakov, tak, ako to s rozvahou robí aj svätá Cirkev, ale nemožno ospravedlniť strach, skepticizmus, nedôveru, ktorú voči zázrakom majú kresťania, prípadne aj niektorí predstavitelia hierarchie Cirkvi. V niektorých chvíľach sa nám môže zdať, že robiť zázraky, môžeme len ako mŕtvi; vyžadujú sa totiž k svätorečeniu. Ale stať sa nástrojom zázračnej Božej milosti za živa je prinajmenej nebezpečné, tomu sa veľmi neverí.

Hľadanie vysvetlenia nesprávneho pohľadu

V súčasnosti preferujeme viac náboženstvo racionálne ako nadprirodzené. V evanjeliu vidíme skôr učebnicu sociálnych vecí, než všemohúceho Boha. Veríme viac sebe než Bohu. Pravda nás však učí, že v rovine prirodzeného života sa zázrak môže javiť ako nadprirodzená udalosť, avšak v rovine spásy sa javí ako normálny a podstatný jav.

Vidíme to na príklade: V jednej rodine otec od malička viedol svoje dieťa k úprimnej viere v Božiu moc aj v Božie zázraky. Vždy, keď ich čítal z evanjelia, utvrdzoval seba i dieťa v Božej všemohúcnosti i láske. Jeho dcérka mala od narodenia problém so zrakom. Na čítanie potrebovala dosť silné okuliare, a jej

stav sa stále zhoršoval. Očná lekárka jej ordinovala čoraz silnejšie dioptrie. Raz sa otec vrátil domov a našiel svoje dieťa, ako číta nejaký časopis bez okuliarov. Hovorí jej: „Prečo čítaš bez okuliarov, veď vieš, že sa ti zrak zhoršuje?“ „Ja to vidím prečítať“, odpovedala otcovi. „Ale nerozprávaj, vezmi si okuliare, lebo pani doktorka sa bude hnevať, že sa ti zas zhoršil zrak“, žiadal otec. „Ale ja ich nepotrebujem, ja to lepšie vidím prečítať bez nich.“ „Prosím ťa, neodvrávaj a poslušni ma“, sprísnil požiadavku otec. „Ocko, ale ja naozaj vidím, dnes ráno som poprosila Pána Ježiša, keď toľkých uzdravil, či by aj môj zrak neuzdravil, keď tá pani doktorka mi nemôže pomôcť, a on ma naozaj uzdravil, ja vidím.“ No otec tomu nechcel veriť. Hoci toľkokrát o Božích zázrakoch rozprával svojmu dieťaťu, toľkokrát obhajoval svoju vieru pred chlapmi v robote, v okamihu, keď sa mal konfrontovať s detinskou vierou svojej dcéry, nemohol tomu uveriť. Žeby Boh bol aj toho schopný? Pri kontrole u očnej lekárky zistili, že je to skutočne fakt. Lenže pani doktorka nedokázala napísať do záznamu, že dieťa uzdravil Pán Ježiš. A tak písala ešte niekoľko vyšetrení, počas ktorých sa zdravotný stav „zlepšoval“ až sa celkom upravil.

Tak to niekedy vyzerá s naším postojom k zázrakom. Sme nedôverčiví, veľmi opatrní. Áno, je potrebné byť opatrní, lebo nájdeme aj iné postoje, kde sa až príliš ľahko, bez triezvosti úsudku pripisujú niektorým záležitostiam atribúty zázraku, a tým sa môže mariť skutočné svedectvo o moci Božej a vôbec, aj o našej viere. Nechceme byť naivne veriaci, ale nezabúdajme, že aj prílišný racionalizmus môže byť na škodu, keď by nám bránil otvoriť sa pre nadprirodzenú moc Božiu. Veď nadprirodzené konanie Božie je pre veriaceho normálnou súčasťou jeho každodenného života. Každý deň máme možnosť obdivovať Božie zázraky, mimoriadne Božie skutky v našom živote. Kde veriaci človek počíta s

Božou mocou a každodenne si ju všíma vo svojom živote, určite nebude náchylný hľadať nejaké výnimočné zázraky, ale zároveň nebude uzavretý pred spoluprácou s Bohom, aby ich Boh prejavil, keď si to vyžaduje Božia sláva a spása našich duší. Veď mocné Božie skutky nás privádzajú k Bohu, budujú Cirkev i potvrdzujú ohlasované Božie slovo v našom živote.

Boh zázračne koná v našom živote

Konanie zázrakov patrí k prirodzenosti veriaceho človeka, ktorý žije s nadprirodzeným Bohom. Celé dejiny spásy sú pretkané zázrakmi: zázračné vyslobodenie Izraelitov z Egyptu

ta, cesta do prisľúbenej krajiny, účinkovanie patriarchov, sudcov, kráľov, prorokov; celý život Ježiša Krista, jeho verejné účinkovanie, život apoštolov, život ranej Cirkvi, ale aj život Cirkvi podnes - to sú dejiny spásy a de-jiny Božích zázrakov. Keď ich čítame, berieme ich ako fakt.

Povzbudzujem k tomu, že ak sú tieto všetky prežité skúsenosti na základe Božích prisľubov dané tým, čo uverili, potom je potrebné ich brať rovnako vážne a verne i dnes. Lebo „všetko je možné tomu, kto verí“. (Mk 9, 23) „Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú.“ (Mt 24, 35) Prví kresťania boli svedkami mnohých zázrakov, pretože o Božom slove a jeho prisľuboch nielen uvažovali, ale mu aj verili. „Prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení.“ (Sk 2, 43)

Terbrugghen - Vyslobodenie sv.Petra

zázraky sú manifestáciou Božej moci a potvrdzujú Božie posolstvá a Božiu slávu.

Charizma konania zázrakov je pre každého

Charizma zázrakov, podobne ako aj predchádzajúce charizmy, ozdobuje život viery, pričom opäť modlitba, najmä jednomyseľná modlitba príhovoru, pri tom zohráva významnú úlohu. V nej prosíme o Božiu milosť, aby sa prejavila aj v tých oblastiach života, ktoré vidíme, že sú naliehavé a dôležité. Nemám na mysli len uzdravenie, ale aj mnohé iné ťažkosti života, v ktorých je potrebný nadprirodzený Boží zásah. A ten vždy, keď sa odohrá, je dôkazom Božej milosti a Božej dobroty. Charizma konania zázrakov je k dispozícii každému veriacemu človekovi, ktorý sa pod vplyvom Ducha s vierou opiera o Božie prisľuby, o Božiu lásku a moc. Poznáme prípad vyslobodenia apoštola Petra z väzenia. (Sk 12,1-17) „Cirkev sa bez prestania modlila k Bohu za neho. Tu Pánov anjel uderel Petra do boku a povedal mu: „Vstaň rýchlo!“ A reťaze mu spadli z rúk.“ Keď vyslobodený zabúchal na dvere domu, kde sa zaňho modlili, a počuli jeho hlas, nemohli uveriť, že by ich modlitba mala až takú účinnosť.

Snažíme sa s vierou za niečo modliť, a keď to príde, pozeráme sa s úžasom, že by aj nás slabých a hriešnych Boh vypočul? Keď sa modlil sv. Ján Vianney, to si vieme predstaviť, že ho Pán Boh vypočul, ale nás? Myslíme si, že Boh nás zázračne navštevuje, len keď sme svätí. Áno, aj to je dôležitá súčasť účinnosti našich modlitieb, ale on nás vypočuje predovšetkým preto, že dôverujeme v jeho moc. A dotýkať sa živého Boha v našom živote je veľmi silná výzva k osobnej svätosti.

Odvaha viery

Pamätám si na jedného veselého diakona, ktorého som bezprostredne po vysvätení požiadal, aby šiel pochovať zosnulého farníka. „Pochovať, to nie je také veľké umenie, ťažšie je vzkriesiť“, odpovedal mi. Áno, mať dočinenia s charizmou konania zázrakov, to je veľká vec, ale i veľká výzva, na ktorú treba mať odvahu viery.

Všetci pokrstení máme účasť na Ježišových prísľuboch i na jeho moci. Je len na nás, do akej miery sa otvoríme vo viere pre ich prijatie. Duch Svätý je pripravený vystrojiť nás darom zázrakov, menších i väčších. Nebojme sa mimoriadnej Božej moci! Ak sa treba niečoho báť, tak len vlastnej pýchy a neochoty naplniť celú zjavenú Božiu pravdu v Duchu Svätom.

Istý veriaci človek, ktorý sa dlhší čas venoval ako duchovný poradca niektorým ľuďom, a zároveň viacerých sprevádzal svojou modlitbou v ich ťažkostiach, sa niekoľkokrát stretol s výnimočnou Božou mocou, ktorá im pomáhala zvládnuť ich životné úlohy. Jeden z tých, ktorým pomáhal, keďže bol finančne dobre situovaný, sa rozhodol svojmu dobrodincovi kúpiť auto. Keď sa tak stalo, duchovný radca to vnímal ako veľký Boží zázrak. Hoci to bol preňho skutočný zázrak, bol taký veľký, že o tom nemal ani odvahu hovoriť. Cítil, že by mu asi nikto neveril, ba ani to nepochopil. O rôznych menších veciach bol ochotný rozprávať, ale o takej výnimočnej nemal odvahu.

Postoj pokory

Náš Boh je mocný, ak v neho veríme. Nebojme sa jeho moci, jeho štedrosti, prijímajme ju s vďačnosťou. Zároveň sa snažme s pokorou a vierou v modlitbe ju sprostredkovať tým, ktorí ju potrebujú k posilneniu osobnej viery i dôvery v Boha.

Zázrak je zvrchované Božie dielo, manifestácia Božej moci pre potvrdenie poslania. Boh nekoná zázrak len kvôli akejsi svojej „reklame“, na objednávku, alebo aby prilákal ľudí k človekovi, k „charizmatikovi“, skrze ktorého sa uskutočňuje. Vieme, ako reagoval sv. Ján Mária Vianney, keď sa niečo nadprirodzené odohralo vďaka jeho obetavej láske voči Bohu i farníkom. Utekal z farnosti a obviňoval sv. Filoménu, že ona to má na svedomí. Pohľad z boku však vníma jeho askézu, modlitbu, obetu, svätosť, ale najmä jeho nefalšovanú dôveru v Božiu zázračnú moc. Zmyslom Božích zázrakov je potvrdzovať Božie poslanie, Božiu slávu, a preto majú svoje opodstatnenie aj dnes.

Peter Brodek

ZAHRÁVANIE SA S OHŇOM

Kto sa hrá s ohňom, ľahko sa popáli. Kto sa zahráva s pokušením, ľahko padne do hriechu. Môžeme sa poučiť z príbehu o Zuzane (porov. Dan 13, 1 - 62). Je to katechéza o tom, ako sa hriech zmocňuje človeka.

Príbeh hovorí o dvoch starcoch, ktorí požívali úctu a dôveru, a preto ich ustanovili sudcami. Práve tí, ktorým sa zverila zodpovednosť, sú najviac vystavení tlaku pokušenia. Rátajme s tým, že so zodpovednosťou prichádzajú aj rafinovanejšie pokušenia. Postavenie človeka neuchráni. Ani na veku nezáleží. Ten nie je sám o sebe garanciou rezistencie, ak sme sa za mladi neučili bojovať s pokušením. Je naivné myslieť si, že keď budeme starší, tak so žiadostivosťou už nebudeme mať problém.

Zvádzanie začína nenápadne

Prichádza vo chvíľach únavy po náročnej dopoludňajšej práci. V rámci relaxu si starci doprajú pohľad na nádhernú mladú ženu. Na tom predsa nie je nič zlé. No z pozorovania sa nenápadne stáva zlovyk. Prezrádza to drobná poznámka v texte: starci to robili „každý deň“ (v. 8a). A aké to prinieslo ovocie? „I zahoreli žiadostivosťou k nej“ (v. 8b). Z malého nenápadného ohníka emócií sa stal nekontrolovateľný požiar vášne. Stačilo na to trochu času. Žiadostivosť potom rozvrátila ich mysle (po-

rov. v. 9a).

Žiadostivosť zatemňuje myslenie a človek už nemyslí na nebo (porov. v. 9b). Je ochotný zapredať večnú nebeskú blaženosť za chvíľkový telesný pôžitok. Taký človek už nežije pre nebo. Žije, aby si užíval. Rozvrátené myslenie potom zničí pamäť a človek „si nepripomenie“ Božie dobrodenia a Jeho spravodlivosť (porov. v. 9c).

Zranená láska

Je zaujímavé, čo konštatuje na záver biblický text: „Oboch zranila láska k nej...“ (v. 10).

Pavol sa pýta: „Čo nás odlúči od Božej lásky? Azda súženie, úzkosť, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč?“ (Rim 8, 35). Tento príbeh mu dáva odpoveď. Paradoxne od Božej lásky najviac ľudí oddeľuje láska. Láska, ktorá nás zraní. Falošná láska. Hriešna láska. Stačí sa pozrieť, pre aké dôvody sa ľudia rozvádzajú, prečo kňazi opúšťajú kňazskú službu, rehoľníci opúšťajú rehole, kvôli čomu sú mladí najviac zraňovaní a pod.. Ak nás diabol nedokáže zastaviť, aby sme milovali, tak nám ponúkne falošnú, chvíľkovú lásku, aby sme sa vzdali tej pravej, večnej. A tak sme zraňovaní láskou. Miluje-

me, ale milujeme zle. Chceme mať podiel na Božom živote lásky a používame na to diablove spôsoby.

A pritom všetko začína tak zdanlivo nevinné a nenápadne ako u týchto starcov: obdivom krásy, ktorá je Božím darom.

Listovaním v nemravných časopisoch, surfovaním na internete, žiadostivým pozeraním za spolužiačkou či kolegyňou, zahrávaním sa s nemravnými myšlienkami a túžbami, atď..

Potom sa nájde niekto, kto má podobnú záľubu a satanovo kráľovstvo lásky sa môže realizovať. Z vášne sa stávajú nemravné návrhy, z nemravných návrhov skutky. Hriešne skutky sa zakrývajú klamstvom, ktoré sa už nezastaví ani pred odsúdením nevinného na smrť.

Nebud' me naivní

Pokúšenie je ako ohník. Ak ho neza-hasíme, keď je ešte malý, tak je dosť možné, že nám spáli všetko, čo bolo pre nás vzácné a pripraví nás o život. Takto dopadli títo dvaja starci. Oheň, ktorý neovládli ich zničil.

A pritom stačilo tak málo. Odísť z tej záhrady a nezahrávať sa s pokúšením. Stačilo

zahodiť časopis, vypnúť počítač, sklopiť oči, zanechať zlých kamarátov...

Vo svete je už dosť nemravných starcov a hlúpych zástupcov, ktoré ich počúvajú. Rozhodnime sa byť Danielom, ktorý sa nezahráva s hriechom, ale rázne ho odsúdi. Zachráni to nevinných a prinesie to do života skutočnú radosť.

Šírené e-mailom a upravené redakciou.

**Kto sa zahráva s pokúšením,
ľahko padne do hriechu.**

Naše špeciálne povolania sú zhrnuté v jedinom povolaní a z neho pramení každý dar. Ježiš to vyjadril takto: „Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo“ (Jn 15, 16). Naším povolaním je teda toto: všetci sme vyvolení, aby sme prinášali ovocie.

SME POVOLANÍ K PODOBNOSTI

Čo je tým ovocím, ktoré máme prinášať?

Ovocie, o ktorom hovorí evanjelium, je **podobat' sa Kristovi**, odrážať podobu Ježiša. Takže rásť viac a viac v podobnosti Ježišovi má byť zmyslom nášho života. A práve toto musí byť centrom nášho životného štýlu, našich vzťahov, všetkých našich aktivít, a pod.. Všetky naše dary i povolanie – naša práca, služba i svedectvo – musia odrážať podobu Ježiša.

Ak nie som v srdci ako Kristus – ak sa zjavne nestávam viacej podobný jemu – potom nenapĺňam Boží zámer – plán pre môj život. Nezáleží na tom, čo som dokázal pre Jeho kráľovstvo. Ak miniem tento jediný zmysel, tak som žil, kázal a snažil sa zbytočne, lebo Boží zámer so mnou nemôže byť naplnený tým, čo robím pre Krista. Nemôže byť meraný mojim výkonom, i keď by som uzdravoval chorých alebo vyhánal zlých duchov. Boží zámer je vo mne naplnený len tým, čím sa stávam v Ňom.

V Božom slove máme veľmi dobrý príklad: V očiach učeníkov bol Jeruzalemský chrám veľkým Božím dielom, veľkolepým úspechom. Vzali aj Ježiša na obhliadku, aby mu ukázali vznešenosť chrámu, ohromné zástupy ľudí, ktoré sa tu denne zhromažďovali, kult a náboženské aktivity, ktoré sa tam konali. Mysleli si totiž, že to na Ježiša urobí rovnaký, ak nie ešte väčší, dojem ako na nich. Miesto toho však Ježiš schladil ich nadšenie studenou sprchou. Povedal im, že toto všetko spadne a nezostane tu kameň na kameni. Všetky tieto zástupy sa rozpráchnu, aj pastieri

utečú. Všetko to impozantné, všetko, čo vyzerá veľmi zbožne, bude zvrhnuté. A stane sa to, pretože toto všetko nezjavuje Krista, ale človeka. (porov. Mt 24, 1 – 3; Mk 13, 1 – 2; Lk 21, 5 – 7)

Faktom je, že sa učeníci zamerali na nepravý chrám. Zamerali sa na náboženské aktivity a imponovali im nesprávne veci. To, čo sa tam dialo, nepredstavovalo nebeského Otca. Chrám sa stal skrýšou pre zlodejov a peňazomencov. Proroci a kňazi tu boli sami pre seba. Okrádali a zneužívali dokonca i svojich vlastných rodičov (porov. Mt 15, 3 – 6). Chrám sa „odklonil“ od Božieho zámeru. Preto Ježiš obrátil pozornosť učeníkov na duchovný chrám.

Aj my dnes často zmýšľame ako učeníci. Ježišovo posolstvo je však veľmi jasné: budujte duchovný chrám.

Ježiš z chrámu vyhnal všetko zlé.

Splietol si z povrázkov bič a vyčistil dom svojho Otca. Podobne to robí aj s duchovným chrámom: „každú ratolesť, ktorá na mne neprináša ovocie, odrezáva“ (Jn 15, 2). Ježiš čistí svoj chrám, vyháňa z neho všetko zlé. Robí to vo svojom čase a svojím spôsobom, preto mu môžeme a máme dôverovať.

Aký je náš podiel na očisťovaní chrámu?

Našou úlohou je uistiť sa, že sa do nášho vlastného ľudského chrámu nevkráda zlo. Apoštol Pavol nám dáva návod: „tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré; tým, čo sú povolaní podľa jeho rozhodnutia“ (Rim 8, 28). Jeho posolstvo je jednoduché: v živote tých, čo milujú Boha a chodia po jeho cestách, majú všetky veci napomáhať k dobrému. Ak

sa však obzrieme okolo seba - koľko kresťanov je skleslých, v depresiách, koľkí sa trápia, koľko je Bohu zasvätených osôb vyčerpaných, unavených a opúšťajúcich službu, aká veľká je konkurencia medzi Božími služobníkmi, koľko cirkevných spoločenstiev a komunít je ponorených do materializmu, v dlhoch a pod. - zdá sa nám, že Pavol klame. Alebo zjádime do akéhokoľvek kresťanského kníhkupectva a prečítajme si tituly kníh na regáloch. Väčšinou sú to tzv. „samoobslužné knihy“. Teda knihy o tom, ako premôcť osamelosť, ako sa dostať z depresie, ako dosiahnuť naplnenie či pokoj vnútra a pod.. Toto je ten oplývajúci život, z ktorého sa máme, ako hovorí Pavol, radovať?

Prečo tomu tak je? Lebo si myslíme, že sme povolani, aby sme boli úspešní, slobodní od všetkých starostí, aby sme boli výnimoční, všetko zvládali a pod.. Nie je to však pravda, lebo my sme povolani niest' ovocie podobnosti s Kristom. Preto nemusíme vyvíjať na seba tlak, aby sme držali krok so súťaživým a konkurenčným duchom dnešného sveta. Nemusíme sa vyrovnávať iným, nemusíme postaviť veľké budovy, napísať knihy alebo získať zástupy. My sme predurčení k tomu, aby sme sa zmenili do Kristovej podoby, „lebo ktorých predpoznal, tých aj predurčil, že sa stanú podobnými obrazu jeho Syna, aby on bol prvorodený medzi mnohými bratmi“ (Rim 8, 29).

Chceš niest' ovocie?

„Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske!“ (Jn 15, 9). Jeho príkaz je jasný: choď a dávaj druhým bezpodmienečnú lásku tak, ako som ja dal tebe. Stávame sa viacej podobní Kristovi, keď naša láska k druhým vzrastá. A kde máme s touto Kristovou bezpodmienečnou láskou začať?

- v našich rodinách

Ježišovo prikázanie lásky súvisí s naším správaním k tým, s ktorými zdieľame spoloč-

né bývanie. Táto pravda je aj jadrom Malachiášovho proroctva. Boh adresuje cez neho kňazom tieto slová: „Pokrývate Pánov oltár slzami, plačom a vzdychaním, takže sa viac neobracia k obete a neprijíma zavrženie z vašich rúk. A spytujete sa: „Prečo?“ - Preto, že Pán je svedkom medzi tebou a medzi manželkou tvojej mladosti, ktorej si sa spreneveril, hoci je ona tvoja spoločnica a zmluvná manželka.“ (Mal 2,13-14).

Nevera, o ktorej tu píše Malachiáš, nie je len cudzoložstvo, ale zahrňuje všetko, čo by sme mohli nazvať nepodobné Kristovi, ako napr. slabá horlivosť, horkosť, urážlivosť, nečestnosť a pod.. Tieto druhy nevery rušia naše celoživotné úspechy. Boh už neprijíma naše obety, ani uctievanie, ani modlitby. Prečo? Lebo náš vzťah k tým, s ktorými žijeme pod jednou strechou je zlý.

Môžeme evanjelizovať, môžeme vydávať svedectvo, môžeme každý deň cho-

diť do kostola, môžeme denne spievať Bohu chvály a pod..

Ale čo o nás môžu povedať najbližší? Aký život vedíme doma? Môžu naši najbližší o nás čestne povedať pred nehom

i celým svetom: „On (ona) nás miluje Kristovou láskou. Robí síce chyby, ale jeho (jej) trpezlivosť a porozumenie k nám rastie zo dňa na deň. Stáva sa stále viac jemnejším (ou), nežnejším (ou) a starostlivejším (ou). Modlí sa s nami a za nás.“? A toto môžeme rozšíriť aj na ďalších členov rodiny.

- v Cirkvi - spoločenstve

V apoštolských dobách bola Cirkev tak naplnená Kristovou autoritou, že sa králi a vládcovia báli. Sv. Pavol a jeho žiaci neohrozene kázali evanjelium. Naplnili celé mestá i národy posolstvom o Ježišovi. Cirkev bola známa pre svoju podobnosť s Kristom. Jej moc mala veľký vplyv. Ale dnes sa veľká časť Cirkvi stala slabou a mdlou, a je terčom posmechu na celom svete. Všetci sme boli toho

**„tým, čo milujú Boha,
všetko slúži na dobré“
(Rim 8, 28)**

svedkami, zvlášť v roku kňazov.

No je tu ešte iná nepodobnosť s Kristom. Je to priepasť medzi veľkým a malým. Medzi tými, ktorí robia v Cirkvi veľké veci a tými, ktorí sú povolani k menším skutkom.

Toto rozdelenie spôsobuje, že malí strácajú odvahu a nadobúdajú presvedčenie, že nerobia pre Boha nič významného. Presvedčenie, že Boh si ich nemôže použiť pre svoje diela. A možno si aj ty, čitateľ, teraz hovoríš: „Som jedným z tých malých. Veci, ktoré konám v Božom kráľovstve, sú veľmi malé. Nie som zapojený v ničom veľkom a dôležitom pre Pána.“ Lenže o to tu nejde. Áno, niektorí robia v Cirkvi veľké veci, ktoré mnohí vidia a o ktorých mnohí počujú. Ale mnohí z týchto veľkých nemajú oči, aby videli potreby zranených. Orientujú sa radšej na veľké projekty, než na potreby. No nezabúdajme, že najpoužívanejšími ľuďmi v Cirkvi sú tí, ktorí majú oči k videniu a uši k počúvaniu. Faktom je, že Kristus, ktorý v nás žije, nie je slepý ani hluchý. A jeho Slovo hovorí: „Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v núdzi a srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska?“ (1 Jn 3, 17). Ježiš vidí všetky potreby a zranenia okolo nás. Počuje stonanie a plač sklúčených a zotročených. Ak máme byť čoraz viac ako On, potom by naše oči i uši mali vidieť i počuť to isté.

- vo svete

Byť podobný Kristovi znamená vziať na vedomie Ježiša v druhých; milovať druhých tak, ako On miluje nás. Ale tiež to znamená milovať svojich nepriateľov – tých, ktorí nás nenávidia, ktorí nás zneužívajú, ktorí nás nie sú schopní milovať. My ich máme milovať bez toho, aby sme od nich niečo očakávali. V ľudskom zmysle je nemožné takto milovať. Neexistuje žiadna kniha „ako na to“. Neexistuje žiadny zoznam pravidiel ani žiadna miera ľudskej inteligencie, aby nám ukázali ako milovať našich nepriateľov tak, ako nás miluje Kristus. A napriek tomu nám to Ježiš

prikazuje. A napriek tomu to máme robiť so stále rastúcim úsilím. Toto je to ovocie, ktoré máme prinášať.

Ako to urobiť? Ak milovať tých, ktorí nám ubližujú? To je práca Ducha Svätého. Ježiš sa modlil k Otcovi: „*aby láska, ktorou ma miluješ, bola v nich a aby som v nich bol ja*“ (Jn 17, 26). Kristus žiadal Otca, aby do nás vložil svoju lásku. A sľúbil, že Duch Svätý nám ukáže, ako máme prežívať túto lásku: „*Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy, lebo nebude hovoriť sám zo seba, ale bude hovoriť, čo počuje, a zvestuje vám, čo má prísť. On ma oslávi, lebo z môjho vezme a zvestuje vám. Všetko, čo má Otec, je moje. Preto som povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám.*“ (Jn 16,13 - 15). Takže Duch Svätý zozbiera všetky spôsoby, akými Kristus miloval iných, a ukáže ich nám.

A ešte na záver jedno pripomenutie. Nikdy nevynahradíme všetky naše chyby a zlyhania proti láske. Ale ak budeme konať opravdivé pokánie, Boh sľubuje, že všetko obnoví.

Imrich Degro

Už mnoho ráz sme boli so svojimi fyzickými silami na konci a pomysleli sme si či povedali: „Ja na to nemám... Som slaboch.“ Určite sa naše vnútro trošku zachvelo, tlak krvi sa zvýšil, nervy „povoľovali“. Naše „nedokážem“ potlačilo aj akúsi ozývajúcu sa nádej v nás.

„DOBRE SNAHY PRINÁŠAJÚ KRÁSNE OVOCIE“

Veľa ľudí dá i dnes za pravdu, že to „nedokážem“ prichádza najmä vtedy, ak sa nám kráti čas; treba odovzdať vypracované odpovede k zadaniu písomnej práce, stihnúť autobus či dobehnúť načas do cieľa, aby sme nesklamali spoluhráčov.

Dennodenne stretávame ľudí, rozprávame sa s nimi a zisťujeme, že úlohy, ktoré im život nadelil, nechcú zvládnuť. Všetko sa práve v ich vnútri zdá tmavé, pusté a bez pohybu. Žiť s týmto pocitom a celou sústavou nálad je naozaj ťažké. Prečo asi?

Chýba sebadôvera, viac sebavedomia a životnej radosti? Alebo sa dotyční veľmi „prehrabávajú“ v sebe a v hlave majú celé filmové pásma o tom, že sú úplne nanič? Možno nám napadlo, že toto nie je to pravé pre začiatok tej či onej úlohy. Netreba sa na veci hneď pozerat' z toho pohľadu, že všetko je nanič.

Čo keby ten autobus náhodou meškal? Čo ak by úloha v zadaní mala oveľa ľahšie riešenie, ako sa zdá? Krvný tlak sa navracia do pôvodnej polohy, optimistická nálada sa usádza v našom vnútri.

K odhodlaniu sa pre úspešný štart nám mnohokrát vadí a prekáža to, čo človeka najviac ovplyvňuje: spôsob, ako narábame s vlastnou vôľou, prostredie, v ktorom žijeme, ba možno i dedičnosť. Hoci naše: „Nechcem! Nepôjdem!“ ovplyvňujú naše zlé vlastnosti,

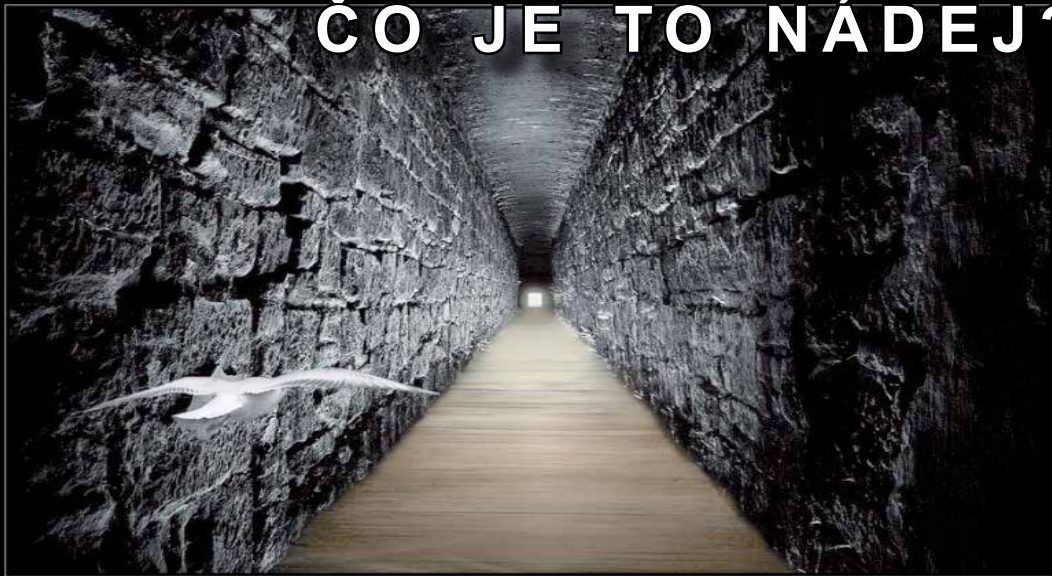
máme šťastie – sú ovládateľné. Máme v sebe „riadiacu vežu“ – rozum a „strážcu osobného pokladu“ – vôľu. S nimi môžeme v sebe premôcť aj tú najdivokejšiu vlastnosť, ktorá nám bráni v pohľade na veci.

Svitá nádej, stávam sa silnejším, viac si verím, vrásky nevadia, odpúšťam... Zrazu som „fit“. Idem smelo, nebojáčne. Pristupujem k úlohám života s väčšou oddanosťou, odovzdanosťou, s vyšším sebavedomím. Čo sa stalo, že cieľ je odrazu tu, kdesi na dosah ruky, prúdi celým našim bytím, gestami, slovami? Stále kráčame po zemi, ale sme už súčasne srdcom v nebi, pohľad na veci sa mení. Presnejšie povedané, cítime vedľa seba ešte Niekeho, kto sa nám stáva časom bližším, kamarátskejšim. Kto to je? No Ten, ktorý nás dvíha, ak padáme, keď mu odovzdávame všetko, čo je nad naše ľudské sily. On nás pevne drží aj v pádoch aj v úspechoch, v radosti či trápení, v spánku či v bdelosti. Sám nám denne ponúka svoju pomoc, keď sa hriešni a zronení blížime k nemu.

S ním už na veci hľadáme cez iné okuliare. Všetko má už iný postup riešenia. Tak prečo sa nepokúsiť povedať: „Áno!“ A ten Niekto to už za nás dokončí. Pridajme hŕstku snahy a nezabúdajme, že „dobré snahy prinášajú krásne ovocie“ (Múd 3, 15a).

Ľubica Hromníková

ČO JE TO NÁDEJ?

Nádej je túžba po šťastí, ktorú Boh vložil do srdca každého človeka. Túžba po nebeskom kráľovstve a večnom živote. Je to hľadanie opory nie v sebe, ale v milosti Ducha Svätého. Je to očakávanie prísľúbení. Je to zbraň pre zápas o spásu.

Nádej prináša ovocie. Inšpiruje k činnosti. Očisťuje nás, aby nás pripravila pre nebeské kráľovstvo. Nádej ochraňuje pred malomyselnosťou a je podporou v opustenosti. Naplňuje naše srdce radosťou v očakávaní večnej blaženosti. Chráni nás pred egoizmom a vedie k radosti v láske.

Kresťanská nádej znova oživuje a završuje nádej vyvoleného národa, ktorá má svoj počiatok a vzor v nádeji Abraháma, keď po očistnej obetnej skúške našla splnenie Božích prísľubov v Izákovi. „On proti všetkej nádeji v nádeji uveril, že sa stane otcom mnohých národov“ (Rim 4, 18).

Nádej sa vyjadruje a živí modlitbou,

Nádej sa vyjadruje
a živí modlitbou.

osobitne modlitbou Otče náš, ktorá je súhrnom všetkého, na čo sa má upierať naša nádej. Duch Svätý, ktorý nás učí sláviť liturgiu v očakávaní Kristovho príchodu, nás vedie, aby sme sa modlili v nádeji. A naopak, modlitba Cirkvi a osobná modlitba živia v nás nádej.

Najmä Žalmy nás svojou konkrétnou a pestrou rečou učia upevňovať našu nádej v Bohu. Modlitba chvál je vynikajúcim prostriedkom pre prehlbovanie nádeje.

Eucharistia v nás živí nádej, lebo vždy, keď sa slávi toto tajomstvo, „koná sa dielo nášho vykúpenia“ a my „lámeme ten istý chlieb, ktorý je prostriedkom nesmrteľnosti, liekom proti smrti a zárukou večného života v Ježišovi Kristovi“.

Cirkev vie, že Pán aj teraz prichádza v Eucharistii, a že je prítomný uprostred nás. Táto prítomnosť je však zahalená. Preto, keď slávime Eucharistiu, „očakávame splnenie blaženej nádeje a príchod nášho Spasiteľa Ježiša Kris-

ta“ a prosíme, aby sme všetci spolu a naveky boli pripočítaní do slávy v tvojom kráľovstve, kde ty „zotrieš každú slzu z našich očí“ a kde „uvidíme teba, svojho Boha z tváre do tváre“ a „bude-me ti podobní po všetky veky a bude-me ťa bez prestania chváliť“.

Hriechy proti nádeji sú zúfalstvo a domýšľavosť.

V zúfalstve človek prestáva dúfať vo svoju osobnú spásu, v Božiu pomoc na ceste k nej alebo v odpustenie svojich hriechov. Protiví sa Božej добрote, spravodlivosti a milosrdenstvu. Člo-

vek zabúda, že Pán je verný vo svojich prisľuboch a milosrdenstve.

Sú dva druhy domýšľavosti. Alebo preceňujeme svoje schopnosti (domnievame sa, že sa zachránime bez pomoci zhora) alebo preceňujeme Božiu všemohúcnosť a Božie milosrdenstvo (v nádeji, že odpustenie dosiahneme bez obrátenia a oslávenie bez akejkoľvek zásluhy a osobného úsilia).

Žíme v nádeji, lebo Boh je Bohom nádeje.

Podľa KKC 1817-1821, 2090-2092

Je mnoho ľudí, ktorí majú akoby naštartovaný motor, a sú pripravení vyraziť, a to v mnohých oblastiach: nech už ide o vnútorné uzdravovanie či oslobodzovanie, evanjelizáciu, rôzne semináre a kurzy, duchovné cvičenia pre rôzne skupiny, vedenie chvál alebo akúkoľvek službu. No čakajú, až niekto dá povel. A to nie je dané každému.

Potrebuje animátorov – „odúševňovateľov“, ktorí budú „vydávať povel“ a ukazovať smer, samozrejme, v súlade s Božou víziou. Je málo takýchto mužov a žien. Jednou z príčin je aj nesprávny pohľad na animátora a jeho úlohy. Predstavíme dva falošné pohľady.

ANIMÁTOR – VEDÚCI SPOLOČENSTVA

Animátor ako manažér

Animátor nie je manažérom, aj keď môže mať manažérske schopnosti.

Manažér je človek, ktorý hospodári so zdrojmi (ľudskými, finančnými, hmotnými, atď.), teda s tým potenciálom, ktorý má. Je

to človek, ktorý sa skôr díva späť a do prítomnosti: neustále analyzuje, čo bolo, čo je, aké nastali situácie a reaguje na ne. Musí byť dobrým organizátorom: dobre urobiť rozpočet či rozložiť financie, získať ich, dobre komunikovať s ľuďmi, vedieť riadiť, stanovovať

pravidlá hry a pod.. Obyčajne si myslíme, že toto všetko musí mať aj animátor – vedúci spoločenstva.

Lenže aj človek, ktorý nevie napríklad komunikovať, dostáva víziu od Boha. Príkladom môže byť Mojžiš. On sa nevedel rozprávať s ľuďmi, zajakával sa. Bránil sa úlohe, ktorú mu Boh zveril. Nakoniec Boh na to pristúpil, ale aj tak Mojžiš zostal vodcom a jeho brat Áron bol jeho ústami. Takže jeden dostáva víziu a druhý ju uvádza do konkrétnej podoby. Nieкто iný dá pravidlá a nieкто iný ich realizuje.

Manažér nevie, kam kráča. Rieši vznikajúce situácie tak, ako k nemu prichádzajú. Kde sa dvere otvárajú, tam ide, veľmi to nerozlišuje. Manažér je ovplyvňovaný okolnosťami, on nevedie; nemá pohľad do budúcnosti. Na to potrebuje vedľa seba niekoho iného. Manažér je pohltý riešením konkrétnych úloh dňa. Vedúci je ten, kto vidí dopredu jasnejšie než ostatní; ide pred nimi a oni ho nasledujú. Teda vedúci má byť pastierom a nie manažérom

(porov. Ján 10, 4).

Nech si animátor – vedúci spoločenstva položí otázku: Aký mám cieľ, kam smerujem? Ak na to neviem odpovedať, nie som animátorom alebo len začínam hľadať...

Nezabúdajme však, že ako animátori musíme mať najskôr cieľ pre osobný život, až potom pre spoločenstvo. Prečo je to dôležité? Aby zmätok v osobnom živote nebol nahradzovaný činnosťou navonok. Nemôžeme určovať iným cieľe, ak ich sami nemáme.

Musí to byť ten „naj“ charizmatik

Myslíme si, že ten, kto má dary i charizmy, bude určite aj dobrým vedúcim. Bolo by to ideálne, ale nie je tomu vždy tak. Takýto obdarovaný muž či žena môžu byť Bohu veľmi vydaní, môžu mať v sebe veľkú lásku, môžu byť svätí, môžu byť veľkými evanjelizátormi, ale nemusia byť dobrými pastiermi. Možno vedia získať ľudí, nadchnúť ich, ale nie viesť. Preto vedúci nemusí byť vynikajúcim charizmatikom v zmysle nejakej špecifickej charizmatickej služby.

Redakcia časopisu sa ospravedlňuje za nedorozumenie, ktoré vzniklo publikovaním neúplného príspevku v predchádzajúcom čísle pod názvom „Spoločenstvo v charizmatickej obnove“.

Navštívili sme spoločenstvo Kráľovnej pokoja, ktoré sa stretáva na modlitbách v Zlatých Moravciach na netradičnom mieste, a to v miestnej poliklinike, kde má vyhradenú miestnosť. Určite je to veľkým požehnaním pre pacientov i lekárov. Po vrúcnom privítaní sme sa spolu modlili, pričom ma milo prekvapilo, že ich službou je modlenie sa za duše v očistci a za katolícke médiá. Tak popri agapé nám s radosťou poskytli aj rozhovor členovia spoločenstva Kráľovnej pokoja: Pavel Galovič /vedúci spoločenstva/, Anna Justová, Helena Čulíková, Janka Kráľová, Jolana Némová, Anna Janáková a manželia Štefan a Mária Havetovi.

SPOLOČENSTVO KRÁĽOVNEJ POKOJA

Predstavíte nám vaše spoločenstvo?

Pavel Galovič: Spoločenstvo vzniklo asi pred piatimi rokmi, do spoločenstva nás doviedol Duch Svätý. Stretávame sa v poliklinike. Sú to veľké milosti pre polikliniku, modlíme sa tu totiž aj za lekárov a chorých. Stretneme sa občas aj u niektorého člena spoločenstva, čo je obohatením pre jeho rodinu. Spoločenstvo nás obohacuje, nadobúdame tu duchovnú silu. V spoločenstve si aj navzájom pomáhame, dáva nám silu, že Pán je stále s nami. Je to budovanie dôverného vzťahu s Pánom.

Aký je názov spoločenstva?

Anna Havetová: Deti Kráľovnej pokoja. Všetkým nám je blízky úprimný vzťah k Panne Márii.

Ako sa spoločenstvo dalo dohromady?

Pavel Galovič: Stretli sme sa na seminári Obnovy v Duchu Svätom s otcom Petrom Brodekom. Dohromady nás dal Duch Svätý, aj keď sme boli členmi niektorých

iných aktivít, a sme tam aj dodnes. Naše sestry sú členkami ružencového bratstva, či misijného spolku. My sme sa niektorí poznali v rámci farnosti, ale v spoločenstve sa vzájomne aj spoznávame. Dokonca vzájomne oslavujeme naše jubileá.

Koľko členov má spoločenstvo?

Pavel Galovič: Počet stálych členov je sedem. Býva nás však aj viac. Stane sa, že sa zídeme len dvaja či traja. Ale kde sa aj dvaja modlia v Pánovom mene, tam je On medzi nimi.

Ako často sa stretávate?

Pavel Galovič: Spoločenstvo sa stretáva každý pondelok o 15.30. Pre nás je spoločenstvo veľmi cenné, preto každému, kto niekedy nepríde, spoločenstvo chýba.

Akú službu má spoločenstvo?

Pavel Galovič: Dostali sme vnuknutie modliť sa za duše očistci.

Na každom stretnutí sa modlíme za duše jeden desiatok ruženca. Modlíme sa aj za obeť dopravných nehôd.

Helena Čulíková: Zapájame sa do života farnosti, napríklad počas pôstu vedíme krížovú cestu. Vedúci spoločenstva je lektor aj animátor birmovancov.

Janka Kráľová: Mám záväzok, že prijímam cudzích ľudí na nocľah a tiež pomáhám aj chorým.

Anna Havetová: Modlievam sa za katolícke médiá. Vo svojej obci, Vozokanoch, ladím katolícke rozhlasové i televízne stanice pre starých a nevládných ľudí. Takýmto spôsobom podporujem katolícke médiá.

Pavel Galovič: Pre spoločenstvo je obohatením aj modlitba v skupinkách počas stretnutí spoločenstiev Obnovy v Duchu Svätom.

Ivan Balla

Vedúci spoločenstva Pavel Galovič

Agapé

STRETNUTIE S CHARIZMOU MODLITBY V JAZYKOCH

Prvýkrát som zažila modlitbu v jazykoch v Košiciach na celoslovenskom stretnutí KCHO. Prvé pocity mi diktoval môj rozum, ktorý tomu vôbec nerozumel. Mala som pochybnosti a určitú obavu, kde som sa to ako katolíčka dostala. Postupom času som sa viackrát zúčastnila na modlitbe v jazykoch a

môj rozum ustúpil viere, s ktorou sa moje pochybnosti rozplynuli, a to čo som predtým prijímať s obavou, mi znelo vždy viac a viac ako krásna duchovná modlitba, povznášajúca moju dušu k viere v charizmu modlitby v jazykoch.

Na poslednom stretnutí v Nitre pre animátorov som zažila chvíle, keď som bola celá prežiaraná touto modlitbou. Tento stav mojej duše neviem vyjadriť žiadnym ľudským slovom chvály. Myslím, že je to niečo z toho, čo hovorí Božie slovo: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ... čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“ (1 Kor 2, 9).

Táto modlitba ma priťahuje ako magnet, pripadá mi prirodzená a radostne ju očakávam pri každom stretnutí s naším duchovným otcom, ktorému veľmi vďačím za to, že sa mi otvorila možnosť byť účastná na modlitbách s charizmom modlitby v jazykoch.

Eva Vnuková, Šurany

foto: Alexander Hajdecker

Spoločenstvá Katolíckej charizmatickej obnovy v Duchu Svätom Nitrianskej diecézy sa 23. októbra stretli v Trenčíne.

Prinášame ovocie Ducha Svätého?

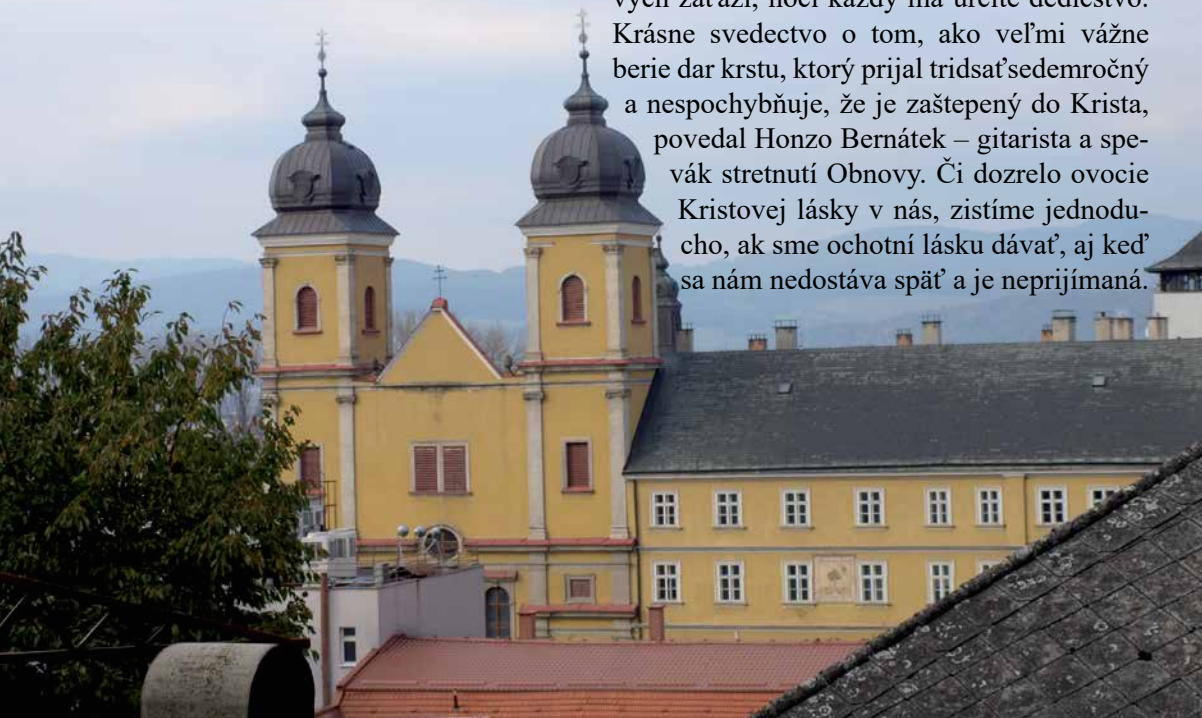

Vdp.Miroslav Kukla

Chladné sobotné jesenné ráno Trenčiansky hrad, rozprávkovo ponorený do hmly, vítal všetkých, ktorí prichádzali s túžbou obnoviť sa v Duchu Svätom.

Piaristický kostol naplnili chvály Boha Otca, Syna i Ducha Svätého. Mária Bernátková, naša krásna, usmievavá a vtipná moderátorka, oboznámila prítomných s mottom stretnutia: „Keď žijeme v Duchu, v Duchu aj konajme.“ (Gal. 5, 25)

V prednáške „Ovocie Ducha – láska, radosť, pokoj“ Mons. Peter Brodek viedol prítomných k zamysleniu sa, aké ovocie rodí náš strom života. Či je trvalé alebo len chvíľkové. Sme iní pred ostatnými a doma v skrytosti? Pretože kto nedokáže byť dobrý doma medzi najbližšími, nie je presvedčivý ani vonku. A keďže sme všetci boli zaštepení do Krista – najzdravší kmeň, nemali by sme sa báť rodových záťaží, hoci každý má určité dedičstvo. Krásne svedectvo o tom, ako veľmi vážne berie dar krstu, ktorý prijal tridsaťsedemročný a nespochybňuje, že je zaštepený do Krista, povedal Honzo Bernátek – gitarista a spevák stretnutí Obnovy. Či dozrelo ovocie Kristovej lásky v nás, zistíme jednoducho, ak sme ochotní lásku dávať, aj keď sa nám nedostáva späť a je neprijímaná.

K tomu uschopní len Duch Svätý. Dozvedeli sme sa, že radosť Ducha Svätého pramení z čistého svedomia. Otec Peter nás vyzval, aby sme neupadali do smútku a nestrácali svedectvo radosti. Tak ako sv. Ján Bosco, keď mal vážne problémy, oplýval zvláštnou radosťou, vedel, že Boh má posledné slovo. Nemali by sme zaťažovať okolie. Tvár má oplývať trvalou miernou veselosťou, pretože srdce patrí nám, to môže aj nariekať, ale tvár patrí blížnemu. Matka Tereza povedala: „Radosť je sieť, do ktorej môžeme chytať duše.“ Pokoj Ducha Svätého je iný než z povahy. Je dar, v ktorom sa cítime v bezpečí, že „Boh koná a urobil ma nástrojom, aby som jeho pokoj niesol svetu, pramení z Ježišovho srdca.“ Ak nemáme pokoj, naše vnútorné nazeranie na Pána nie je dostatočné.

Po stretnutí s Ježišom v adorácii nasledovali modlitby v skupinkách. V odpovediach na

otázky sme sa dozvedeli, že jehovistický krst je neplatný, anjelské karty sú nebezpečné, ťažkosti a choroby nie sú len nepriateľom, ale aj súčasťou nášho posvätenia a pokánia a veľa iných zaujímavých vecí.

Nasledovala svätá omša. Vdp. Miroslav Kukla v kázni upozornil, že dar jazykov je na naše posvätenie, ostatné dary nás posväcujú, keď nimi slúžime a ak spoločenstvo neslúži, je choré.

Radostné piesne chvál vyprevádzali účastníkov stretnutia, odhodlaných prinášať ovocie Ducha, ktoré je trvalé.

Andrea Teplanová

Ak žijeme v Duchu,
podľa Ducha aj konajme.

(Gal 5, 25)

Svedectvo Honzu Bernátka

Ráno ako ráno, povie si dnešný človek. Vstanem a idem. Otázka však znie: „Kam idem, ako idem a hlavne s kým?“

To sobotňajšie ráno, o ktorom chcem napísať pár viet, je úplne iné a niečím zvláštne. Lebo v to ráno sme sa vybrali za bratmi a sestrami, aby sme zažili, aby sme sa dotkli, aby sme opakovane okúsili silu a iskru spoločenstva.

TRENČIANSKE STRETNUTIE OBNOVY

Radosť nevšedná, a aj keď mohutná, ničím sa nepodobá radosti tohto sveta, burácaniu a krikú, ktorý chce človeka prehlušiť, aby ho upútal, vyčerpal a v konečnom dôsledku obral o všetko krásne, čo je v ňom. Radosť, ktorá vonia ovocím Ducha, je radosť oslobodzujúca a osviežujúca. Dáva človeku silu a schopnosť radosť sa aj napriek všetkému, čo nie je v jeho živote najlepšie a najpríjemnejšie. Zázrak! Na dosah ruky, a predsa mnohí o ňom nič netušia a ani nevedia.

Pokoj, ktorý uschopňuje človeka žiť hlbokú pokoru, úctu a rešpekt k daniu v jeho prostredí, učí ho rozlišovať a robiť správne rozhodnutia, je ďalším ovocím zo záhrady Božieho Ducha, ktorý sa od večnosti namáha a pracuje, aby mohol tento dar implantovať do srdca človeka. Pokoj, ktorý nám jasne svieti do pomýleného a pomiešaného sveta hodnôt. Túži iba po tom, aby nás vyburcoval radikálne konať a s jeho pomocou zachraňovať svet pred záhubou. Bratské spoločenstvo, ktoré sa modlí v Duchu, je tým najlepším sitom, ktoré preoseje falošný pokoj a pasivitu a dá človeku schopnosť k čínorodej láske a službe.

A sme pri prameni najvytúženejšieho a najpotrebnejšieho daru pre život, ktorý sa

nazýva **Láska**. Pozor! Nie emócie, nie obdiv a uznanie, nie „pachtenie“ po úspechu a činnosti (veľakrát v mene služby druhým), ale prvotná Láska, ktorá dala svetu všetko, bez nároku na uznanie, pochvalu či odmenu. Moje uvažovanie sa dotýka slobody, ktorá nemá páru vo svete. Mám na mysli jediného Božieho Syna Ježiša Krista, ktorý slobodne a dobrovoľne zomrel z lásky k človeku na kríži a ktorý prišiel medzi nás aj v to ráno, aby nás učil, obdaroval, zhromažďoval a vlieval nádej, že pre hodnoty, ako sú láska, radosť a pokoj, žité v Duchu Svätom, a tak odlišné od hodnôt tohto sveta, sa oplatí narodiť a žiť.

Dobré jedlo, voňavé koláče, čaj či káva na osvieženie počas obeda, boli prejavom Božieho požehnania a starostlivosti aj o naše telesné potreby.

Modlitba chvál, prednáška o láske, radosti a pokoji, adorácia, bratské rozhovory, služba modlitby za jednotlivcov a svätá omša na záver stretnutia dňa 23. 10. 2010 v Trenčíne v kostole Piaristov znamenali pre účastníkov a sympatizantov Obnovy v Duchu Svätom istotu, že láska tak ľahko nevyhasne. Vo vnútornom a vonkajšom živote ju nesie a ponúka Cirkev.

E. Mrázová

Profesor začal svoju prednášku a chytil do ruky pohár s trochou vody. Zodvihol ho tak, aby ho všetci študenti videli a spýtal sa ich: „Čo myslíte, koľko váži tento pohár s vodou?“ „50 gramov!“ ... „100 gramov!“ ... „125 gramov!“ odpovedali študenti. „Ani ja to skutočne neviem, kým ho neodvážim,“ povedal profesor, „ale moja otázka je: Čo sa stane, keď ho budem držať takto zodvihnutý pár minút?“ „Nič,“ odpovedali študenti. „V poriadku... a čo by sa stalo, keby som ho držal takto zodvihnutý hodinu?“ spýtal sa profesor. „Rameno by vás začalo bolieť,“ povedal jeden zo študentov. „Máte pravdu, a teraz, čo by sa stalo, keby som ho držal takto celý deň?“ „Vaše rameno by zmeravelo, mohli by ste mať nejaké svalové kŕče a paralýzu a museli by ste ísť určite do nemocnice,“ zašpekuloval iný študent, všetci sa zasmiali. „Veľmi dobre. Ale počas celého tohto - zmenila by sa hmotnosť pohára?“ spýtal sa profesor. „Nie,“ odpovedali. „Potom čo spôsobilo bolesť ramena a svalové kŕče?“ Študenti boli v rozpakoch... „Čo by som teraz mal urobiť, aby som sa zbavil bolesti?“ spýtal sa zas profesor. „Položiť pohár!“ povedal jeden zo študentov. „Presne!“ zareagoval profesor. „Problémy v živote sú niečo podobné. Držte ich pár minút v hlave a zdajú sa OK. Myslíte na ne dlhý čas a začínajú bolieť. Držte ich ešte dlhšie a začnú vás paralyzovať. Nebudete schopní urobiť nič. Je dôležité myslieť na výzvy alebo problémy vo vašom živote. Ale ešte dôležitejšie je „položiť ich“ na konci každého dňa pri večernej modlitbe pred spaním. Máme komu zveriť náš pohár.

POHÁR VODY

AFORIZMY

Keď sa ti niečoho nedostáva, povedz to Bohu - a ľudia ti to prinesú.

Najlepším liekom na trému je modlitba - keď sa naučíš rozprávať s Najvyšším, so všetkými vysoko postavenými to už pôjde ľahko.

Na Bohu sa mi páči to, že svoju štedrosť neprejavuje iba na Vianoce.

Rozdiel medzi kazateľom a Bohom je ten, že Boh dokáže osloviť i hluchého.

Tie najlepšie nápoje lisuje Boh z ovocia Ducha.

Kto prestane čítať Bibliu, stane sa nečitateľným kresťanom.

Boh nám umožnil odpočinúť si od práce každý siedmy deň – ale my si to, bohužiaľ, nemôžeme dovoliť.

„Kde sa dvaja či traja zhromaždia v mojom mene, tam som i ja uprostred nich.“

Počíta sa aj toto?

Rada KCHO Slovenska

Rožňava

Dušan Lukáč (koordinátor KCHOS)
Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Gelnica, 956 01
0903 635 996, lukacd@psg.sk

Mária Lörincová
Nová 704, 053 33 Nálepkovo
0904 549 333, lorincova@slovanet.sk

Peter Brodek (zástupca koordinátora)
Kňazský seminár, Samova 14, 950 50 Nitra
0911 934 788, brodek@ksnr.sk

Mária Bernátková
Soblahovská 14, 911 01 Trenčín
0903 585 586, bernatkova.maria@zoznam.sk

Nitra

Košice

Imrich Degro (šéfredaktor - CHARIZMA)
Rímskokat. cirkev, Farnosť Haniska, Hlavná 121,
044 57 Haniska, 0903 156 746,
degro@ktfke.sk, charizma@svmichael.sk

Peter Slávik (za Humenné)
Třebíčska 15, 066 01 Humenné
0908 989 538, peter.sl@centrum.sk

Anton Gubala
Rímskokat. cirkev, 922 42 Madunice
0905 512 749, anton48@seznam.cz

Helena Karásková
Záhumenská 4, 919 26 Zavar
033/5597394, 0915 429 973
karaskova@topcomp.sk

Trnava

Bratislava

Elena Ferancová
Krasinského 9, 821 04 Bratislava
02/43296917, 0905 335 854
seminar.elena@gmail.com

Pavol Tománek
Na záhradách 1318/19, 908 77 Borský Mikuláš
0908 831 894, fam.tomanek@gmail.com

Milan Hvizdoš
Dúbrava 17, 053 05 Behárovce
0904 109 521

Juliana Hýrošová
Papiernická 18/11, 034 01 Ružomberok
044/4341264, 0902 737 623, 0918 077 803
tereziavelka@azet.sk

Spíš

Banská
Bystrica

Václav Kocián (JAS)
J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen
045/2861261, 0903 571 499
jaszv@in.slovanet.sk

Viera Nemcová
J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen
045/2861261, 0910 978 956
vierka.jas@zoznam.sk

Miroslav Bilčík
Rímskokatolícka cirkev,
Farnosť Kanská č.127, 013 13 Rajecké Teplice
0904 607 070, mbilcik@gmail.com

Jozef Kvasňovský
Hurbanova 2306, 022 01 Čadca
0904 273 060, jozefpc@azet.sk

Žilina

Alžbeta Šuplatová (kontakt so zahraničím)
Hrubý Šúr 21, 903 01 Senec
02/45903 054, 0904 234 113
alzbeta.suplatova@mail.t-com.sk

adresa **KCHOS** (redakcia - **CHARIZMA**)
Katolícka charizmatická obnova Slovenska
Hviezdoslavova 7
949 11 Nitra

Pred Turícami v Nitre

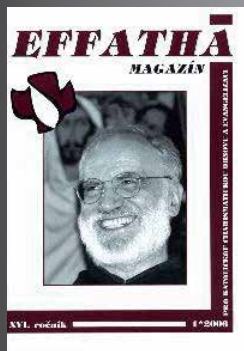
V sobotu 28. mája pozývame na predturíčne stretnutie všetkých priaznivcov Obnovy v Duchu Svätom do Nitry.

Stretnutie začína o 10,00 na sídlisku Klokočina – kostol sv. Gorazda.

V piatok 27. mája pripravujeme siedme celoslovenské stretnutie vedúcich spoločenstiev Katolíckej charizmatickej obnovy.

Stretnutie je zamerané na formáciu vedúcich spoločenstiev KCHO. Začína o 10,00 v Kňazskom seminári v Nitre.

Vedúci spoločenstiev sa prihlasujú i získavajú ďalšie informácie u svojich zástupcov diecéz v Rade KCHO alebo na tel. číse: 0903 713 947.

OBJEDNÁVKA ČASOPISU EFFATHA

Časopis katolíckej charizmatickej obnovy v ČR, Effatha, oznamuje, že databáza odberateľov zo Slovenska nebola už dlhšiu dobu aktualizovaná.

Kto má záujem odoberať časopis, nech sa prihlási na emailovú adresu: effatha@cho.cz alebo na adresu:

Sdružení Effatha, Koleční 4, 160 00 Praha 6, ČR

SEMINÁRE S PÁTRM VELLOM

budú v termínoch

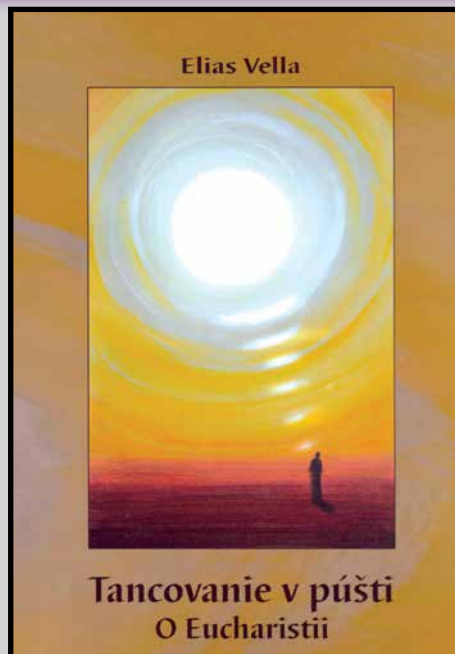
5. - 10. júla

18. - 28. júla 2011

Na témy a miesto konania sa informujte koncom februára na mailovej adrese:
seminar.elena@gmail.com

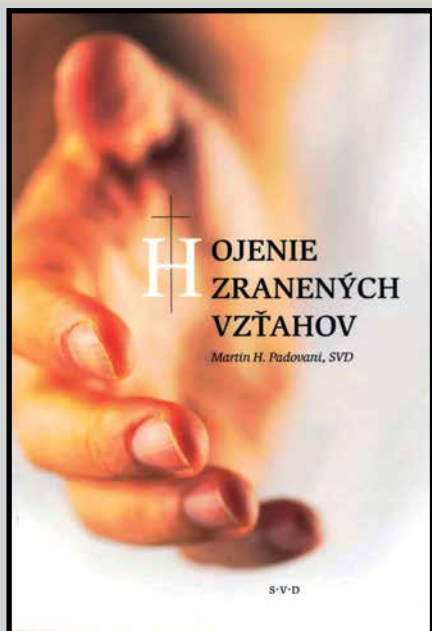

Autor – u nás už veľmi známy a obľúbený – sa nám ponúka ako sprievodca na ceste do hĺbočín tajomstiev Eucharistie a jej slávenia, čiže sv. omše. Jednoduchým spôsobom odkrýva rôzne pohľady na Krista, prítomného medzi nami pod spôsobom chleba a vína. Pripomína nám, že Eucharistia nie je niečo, čo máme len prijímať, ale je to niečo, čo máme predovšetkým dennodenne žiť. Ukazuje nám Ježiša, ktorý sa nám dáva jesť a piť, aby sme aj my robili podobne.

CHARIKNIŽNICA

1/2011

Už názov tejto knihy hovorí sám za seba. Myslím, že všetci viac - menej prežívame a zakusujeme na sebe dôsledky narušených vzťahov. Nevie-
me komunikovať, riešiť konflikty a načúvať tomu druhému. Nevie-
me odpúšťať, a ešte viac prosieť o odpus-
tenie. V našich vzťahoch neraz preží-
vame strach i úzkosť. Taktiež zaku-
sujeme rôzne straty, či už existenčné
alebo milovanej osoby alebo vzťahu
vôbec. Neraz sa v nás ozýva potreba
i volanie po zdravých vzťahoch, a to
predovšetkým v našich manželstvách,
rodinách i spoločenstvách.

Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou